

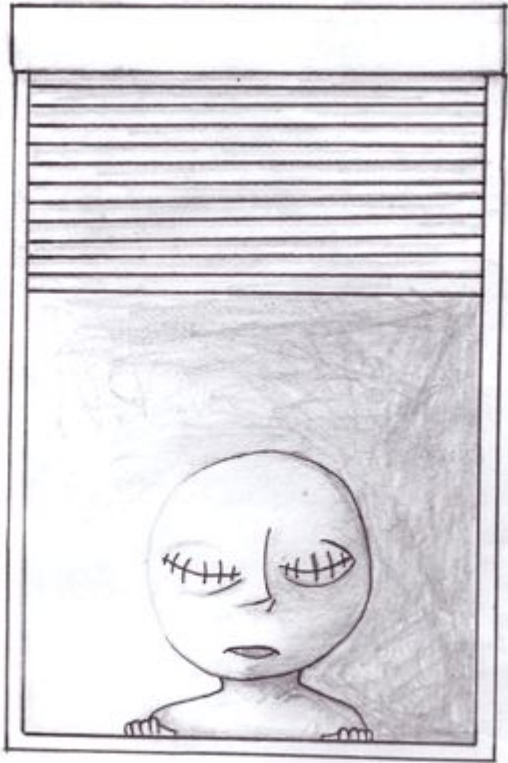

φθινόπωρο 2016

Πόσο μεγάλη φαίνεται η πόλη
ενώ η νύχτα λιώνει απ' τ' αστέρια
μα πουθενά δε χωράμε μεις και
η κλωτσιά που μας δίν' η ελευθερία

Το συλλογικό πρότζεκτ αυτού του τεύχους εξερευνά, ως δρόμο διπλής κατεύθυνσης, τον αμφίδρομο επηρεασμό ανάμεσα στους δέκα γραφιάδες και τη σκιτσογράφο, βάσει της στιγμιαίας αίσθησης που αποκομίζει ο καθένας ζώντας περιπλανώμενος μέσα στην πόλη. Η αποτύπωση του αστικού τοπίου, μέσα από κατακερματισμένες σκέψεις και τυχαία οπτικά κι ηχητικά ερεθίσματα, προέκυψε ως ένα κολάζ από διαφορετικές φόρμες λόγου και εικόνας.

εμένα αυτή είναι η θεα μου
παντζούρια που μας κοιτούν

(μένουν τα μάτια στην προσωπική τους σκιά
κι ορίζονται τα παραθυρόφυλλα
να γράφουν το έξω)

βλέπω πάλι το ίδιο όνειρο: βρίσκομαι στον τέταρτο όροφο εκείνου του
διαμερίσματος στην Κυψέλη. Έξω από την πολυκατοικία, σκαλωσιές -έτσι που να
μοιάζουν με περίφραξη του αστικού της σώματος. Κοιτάζω τους εργάτες μέσ' απ' τις
γρίλιες. Κι έπειτα, αιωρούμαι πάνω από τον ακάλυπτο. Θα 'πρεπε να υπάρχουν
οδοδείχτες στους φωταγωγούς, γι' αυτούς που ζητούν να χαθούν. Για να
επιβεβαιώνεται με σιγουριά η απώλεια του προσανατολισμού.

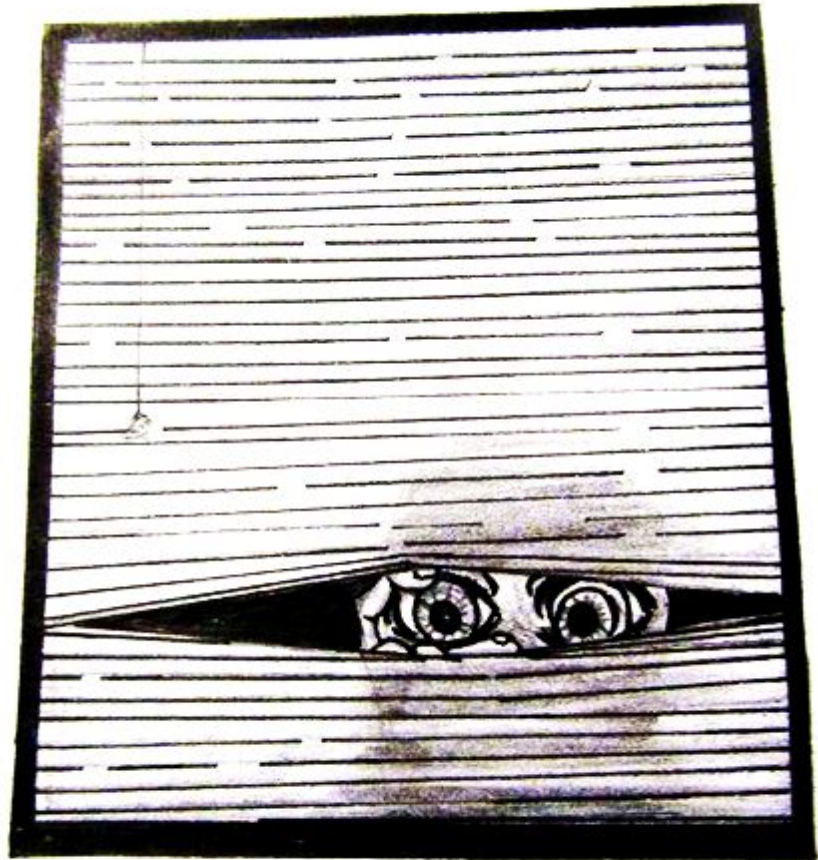
*Εξελίζεις - “φωτιά” / Αποπληρωμή 130 εκατ. ευρώ από παλαιές
οφειλές ζητούν οι κλινικές. / Τον κώδωνα του κινδύνου στο Υπουργείο
Υγείας, κρούει ο Σύνδεσμος Ελληνικών Κλινικών, σχετικά με τη μεγάλη
καθυστέρηση στην αποπληρωμή των παλαιών οφειλών του ΕΟΠΥΥ. /
“Κουρέλι” ο Μπραντ Πιτ μετά το χωρισμό. / Ξάνθη και Ατρόμητος
έμειναν στο 0-0 σε έναν αγώνα με ελάχιστες τελικές και χωρίς καθόλου
νεύρο. / Μη χάσετε το αποψινό δελτίο των 9.*

η οθόνη σε παρατηρεί σβηστή
η λάμπα με ανακρίνει μαλθακά
οι λογαριασμοί των πρώην δημόσιων επιχειρήσεων
ίδιοι φίδια κάτω από την πόρτα μας
ένα απόσπασμα από το κοράνι ακούγεται από κάπου
κύριε, δίδαξόν με τα δικαιώματά μου¹
θρησκεία κάλπικη ιστορία και απανθρωπιά
μια πόλη που γεννάει τέρατα
μόνο και μόνο για να εξευμενίσει ύπουλα την ομορφιά

¹ παράφραση αποσπάσματος της νεκρώσιμης ακολουθίας της ορθόδοξης εκκλησίας, που αποδίδεται στον Μαρίνο Αντύπα.

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΑΝΟΙΓΟΚΛΕΙΝΟΥΝ ΣΑΝ ΠΑΝΤΖΟΥΡΙΑ, ΣΤΟΠ. ΠΛΟΙΑ ΣΤΟ
ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΜΟΥ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ, ΣΤΟΠ. ΣΕ ΠΕΡΙΜΕΝΩ ΝΑ ΓΥΡΙΣΕΙΣ,
ΣΤΟΠ.

Τι τα θες. Δε λέει να σωπάσει η βροχή.
Ακούς στις τέντες κάθε σταγόνας τον ήχο
ενώ η μούχλα συνεχίζει να βάφει τον τοίχο
κάθε μέρα και πιο πολύ.

Εννέα σκαλιά πιο κάτω, μια πινακίδα προειδοποιεί αυτούς που περπατούν στις στέγες:

ΠΡΟΣΟΧΗ!
ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΠΡΟΣΚΡΟΥΣΗΣ
ΜΕ ΣΥΝΝΕΦΑ ΣΚΕΨΕΩΝ

			το κόκκινο	τούβλο			δεν	
		αντιανακλά			το φως			
		δεν υπάρχει φως		το κόκκινο			τούβλο	
δεν παίζει	με τον	ήλιο	δεν υπάρχει ήλιος	μόνο			υπάρχει	
	τοίχος κόκκινος		ψηλός	ψυ χα	να γκα	στι	κός	

πως να χαθεί το βλέμμα μας μέσα στην τόση αρτιότητα;

πάνω στο καζανάκι έγραφε
ρομαντισμός και επανάσταση
πιο δίπλα στο πλακάκι
του Μήτσου το τηλέφωνο και πίπες
όταν γύρισα στο τραπέζι, σου χάιδεψα τα μαλλιά
και σου έκρυψα πως με όλα αυτά
ξέχασα να πλύνω τα χέρια μου

Πιείτε το νοίκι
μαζί με κοινόχρηστα.
Τρελό κοκτέιλ.

Στις επόμενες δώδεκα σελίδες εκτείνεται ένα αυτοτελές ποιητικό σώμα, ένα μωσαϊκό στίχων που αποτελείται από τρία ανομοιόμορφα μα συμπληρωματικά μέρη. Η μνήμη του Γιώργη Μακελάρη και η λήθη του γιώργου Κακαέ περιπλανήθηκαν αρκετά πριν συναντηθούν και συνθέσουν στίχο το στίχο τη νέκυια.

Μνήμη, μητέρα όλων των χαμών

ψάχνω να βρω την πρώτη μου εικόνα.

Όσο κι αν φύσηξα την άμμο που σκεπάστηκε

κύματα όσα κι αν περάσαν από πάνω

τίποτα άλλο δε φανέρωσαν παρά

μονάχα αχινοκέλυφα.

Δε μου θυμίζουν κάτι.

Ούτε σκέψη πως η εικόνα αυτή

είναι βγαλμένη από όνειρο δικό μου.

(άνοιξα τον ονειροκρίτη)

Αχινός:

Αν είδες πως τον πάτησες κι έμεινε αγκάθι μες το δέρμα

θα πετύχεις ανέσεις με υπομονετικό αγώνα.

Αν έχεις δει μόνο το κέλυφος

- κι εγώ είδα πολλά

ε, τότε βρίσκεσαι κοντά

πολύ κοντά σε μιαν απάτη.

Μνήμη, μητέρα όλων των χαμών
κοιτάζω μια φωτογραφία.

Την έχω εδώ μπροστά μου, την κρατώ.

Τα πρόσωπα που απεικονίζει, είπαν ό,τι ήθελαν να πουν.

Τώρα μιλά η ίδια.

Μου μαρτυρά πως είναι κόρη σου.

Πριν γίνει φωτογραφία ήταν εικόνα

και το άσμα που έβγαλε προτού απαθανατιστεί έγινε άρωμα.

*Σάρωσες μνήμη
πίζελ πίζελ το φως μου
κι έγινες λήθη.*

Μητέρα όλων των χαμών
αν η όσφρηση είναι το κλειδί
τότε πλαστελίνη στις παλάμες μου
τότε τυρόπιτες στο τηγάνι

ή το νερό που βγαίνει απ' της αυλής το λάστιχο.

Και κάπου εδώ σταματώ.

Τρεις μυρωδιές ειν' αρκετές για κάθε οσμομνήμονα.

Στην τέταρτη μια σκέψη τον διακόπτει.

Μια σκέψη που στο πρώτο αχ της άνοιξης μπορεί και να κοστίζει
όσο κοστίζει στο μάρμαρο επάνω να χαράξεις το επιτύμβιο:

Οι ποιητές πεθαίνουν μνημονεύοντας.

Όχι τους στίχους, μα των στίχων τα καμαρίνια.

(να 'σαι καλά να τον θυμάσαι)

Μνήμη, μητέρα όλων των χαμών

για πες μου αυτός ο διάλογος αν σου θυμίζει κάτι:

- Πως λέγεστε;
- Αουγκούστε.
- Επίθετο;
- Αουγκούστε .
- Πώς λένε τον άντρα σας;
- Νομίζω...Αουγκούστε.
- Πού βρίσκεστε αυτή τη στιγμή;
- Εδώ και παντού, εδώ και τώρα, δεν πρέπει ν' ανησυχείτε για μένα.
- Πού είναι το κρεβάτι σας;
- Πού θα 'πρεπε;

Μητέρα όλων των χαμών

αν μνημονεύω δείχνει πως μεγαλώνω

τότε αδυνατώ να θυμηθώ δείχνει πως αργοσβήνω.

Η Αουγκούστε Ντέτερ το 'πε καθαρά.

Καμία σκέψη άσχημη

για το γενέθλιο κεράκι που αργοσβήνει.

Καμία σκέψη άσχημη ακόμα κι αν

το πρώτο κερύ σε σχήμα ερωτηματικού

δε φτιάχτηκε γιατί ο εορτάζοντας κάτι ήθελε να κρύψει

αλλά γιατί στ' αλήθεια κάτι απ' το νου του είχε διαφύγει.

*Κάπνισες λήθη
τζούρα τζούρα το φως μου
κι έγινες μνήμη.*

(τσιγάρο μου, πότε σε άναψα;)

Το κίτρινο χαρτάκι κολλημένο στο ψυγείο.

Τετάρτη 8 ψυχολόγος.

Το ξυπνητήρι ορίστηκε σε 7 ώρες και 41 λεπτά

Η λίστα του σούπερ γραμμένη σ' ένα δελτίο τζόκερ.

(αναγνώστη θυμήσου καθώς φεύγεις ν' αφήσεις ανοιχτά στο ποίημα

Τι αστεϊσμός!

Το χρυσόψαρο βρέθηκε στο μνημόσυνο του ελέφαντα

και σαν άκουσε το αιωνία σου, γούρλωσε τα μάτια.

- μνημηγγίτιδα

(τσιγάρο μου, πότε σε έσβησα;)

Αν και φθίνουσα η καθαρότητα, θυμάμαι.

Μια σκουριασμένη φουσαρμόνικα.

Έναν πλανόδιο μανάβη με το τρίκυκλο

Ένα υγρό στενό πατάρι

και ένα γύφτο που ακόμα περιμένω να με πάρει.

(μακάριοιτιμωρηθέντες)

Μνήμες, μητέρες όλων των χαμών
που μαζευτήκατε τριγύρω ένα σωρό
σαν μπούμερανγκ σας πέταξα μια μέρα
και μου γυρίσατε τσεκούρια που σφυρίζουν.
Καθίστε εδώ κοντά μου, ένα λεπτό.
Σ' αυτές τις πλάκες της πλατείας
σκόρπισα κάποτε χαρές.
(τότε το λέγαν τζουμαρία)
Δεν έσκυψε κανείς να τις μαζέψει.
Τώρα σαν χάρη το ζητώ.
Καθίστ' εδώ, μες του χαμού το dejavu.
Καθίστε γύρω μου.
Σκορπίζω αυτούς εδώ τους στίχους
σαν πατέρας.

Λήθη, μητέρα όλων των λαθών

Στέκεσαι εκεί μυστήρια, σχεδόν σαγηνευτική
λιώνεις αργά τις θύμησες
κρυμμένη μέσα σε μεθυσμένες νύχτες.

Με το ξημέρωμα έχεις χαθεί,
ξέχασες τάχα το προηγούμενο βράδυ
μα κανείς δεν σε πιστεύει.

Σκιά, εσύ, βαριά και ήσυχη,
φαρμάκι μαζί και φάρμακο.

Μαύρο πηγάδι σκέψεων, καταπιόνα των στιγμών,
στην αγκαλιά σου σαν κουρνιαζώ
κοιμάμαι ευτυχής,
την αυγή ξυπνώντας πλάι σου
μοιάζω αφελής.

Στο μυαλό φέρνω το χθεσινό όνειρο,
χρυσόψαρα είδα σε θάλασσα,
δεν με απατά η μνήμη.

Ακούω χρόνια τώρα πως
ψάρια αν δεις στον ύπνο,
λαχτάρα θα πάρεις.

Τα χρυσόψαρα όμως το 'ψαξα παντού
πλούτο φέρνουν κι ευχάριστες περιπέτειες.

Ακούς, ελέφαντα;

Λήθη, μητέρα όλων των λαθών,
κόρη της έριδας και του θανάτου αδελφή,
σε μνήματα και σε κυπαρίσσια κανείς ποτέ δεν σ' είδε
της μάνας τον πόνο ν' απαλύνεις.

Μονάχα απ' το νερό σου ετοιμοθάνατους κερνάς,
πείθονται έτσι ν' αφήσουν πίσω τα παλιά.

Γνήσιε νεκροθάφτη των στιγμών,
σε σένα, αργά ή γρήγορα, παραδίνονται
ματιές, αγγίγματα και μυρωδιές.

Κι αυτά που πέθαναν
μέσ' απ' τα όνειρα ανασταίνονται
ξεθάβοντας του μέλλοντος το έρεβος.

Λησμονιά εσύ, γομολάστιχα ανελέητη,
ανορθογραφίες σβήνεις
μαζί και τα σωστά.

Την ίδια ώρα, μαγικό βοτάνι για τα τραύματα
κι αλάτι στις πληγές.

Στους ζωντανούς απρόσκλητη έρχεσαι,
ποτέ όταν σε χρειαστούν.

Πονηρή και πεισματάρα,
τις θερινές νυχτιές για χάρδια παρακαλάς.

*Όσοι με σθένος σου αντιστέκονται
έρχονται άραγε ποτέ στιγμές που το μετανιώνουν;*

Λήθη, μητέρα όλων των λαθών,
γοργόνα μαζί και μέδουσα,
κλείνω τα μάτια να μην μαρμαρώσω
και σου τ' ομολογώ: όσο κι αν σε λαχταρώ,
πιότερο σε φοβάμαι.

Σ' ένα δωμάτιο-μπαούλο φυλάω
δώρα, φωτογραφίες και γράμματα
μαζί με κασέτες, εισιτήρια και μουντζουρωμένα βιβλία.

Ελπίζω πως με τόσα αναμνηστικά
δεν θα τολμήσεις να μ' επισκεφτείς.
Αν όμως αυτά δεν αρκούν, μπορώ ως αντάλλαγμα
να σου χαρίσω όλα τα γραφτά μου.

Μήπως είναι αυτός ο μόνος τρόπος
για να παραμείνω α-ληθής;

Λήθη, μητέρα όλων των λαθών,
στη χώρα μου περνάς ωραία, έτσι δεν είναι;
Παράπονο δεν έχεις, πολύ σ' αγαπάνε.
Απ' τα γόνατα του ενός στην αγκαλιά του άλλου,
τις βίζιτές σου ξέχασαν να πληρώσουν.

*Η ιστορία γράφεται από τους λαούς,
καθαρογράφεται από ιστορικούς
και διαβάζεται από αμνήμονες.²*

² «Η Ιστορία αρχίζει από τη στιγμή που σβήνει και αποσυντίθεται η συλλογική μνήμη». Λόγια του Maurice Halbwachs, Γάλλου κοινωνιολόγου που δολοφονήθηκε από τους ναζί στις 16 Μαρτίου 1945 στο στρατόπεδο εξόντωσης του Μπούχενβαλντ.

Λήθη, μητέρα όλων των λαθών,
τα παιδικά χρόνια προσπαθώ να θυμηθώ,
τα πρόσωπα, τα μέρη.

Ανοίγω το παλιό ημερολόγιο μήπως βοηθηθώ.

Τίποτα. Οι λέξεις δεν κάνουν τη διαφορά.

Στα χέρια παίρνω το φωτογραφικό άλμπουμ.

Αγγίζω με τ' ακροδάχτυλα
τα χείλια, τα μάτια των προσώπων.

Κρύα κι ανέκφραστα αυτά
μου κρύβουν τ' αλλοτινά αισθήματα.

Σκίζω τη φωτογραφία
έτσι που να κόβονται σχεδόν στη μέση
οι μορφές των γονιών μου.

Ίσα που διακρίνω πια
το δακτυλικό μου αποτύπωμα πάνω τους.

Το δικό τους σε μένα ανεξίτηλο
σαν της γαδά μελάνι εξακρίβωσης στοιχείων

σαν αυτό το «τίνος είσαι συ»
που ακούς στα σοκάκια του χωριού.

*Μας βασανίζει
η παιδική αμνησία
σ' όλη μας τη ζωή.
Οι αναμνήσεις σώζουν.
Κυρίως οι άσχημες.*

Λήθη, μητέρα όλων των λαθών,
σου γράφω αυτούς τους στίχους
γιατί ξέρω πως γρήγορα θα ξεχαστούν.

Ας μην λησμονηθούν
το ίδιο γρήγορα αυτές οι μέρες.

Ας είχα αυτή τη δύναμη:
έστω για μια φορά το χρόνο να στείρωσω.

Το *θυμάμαι* περιέχει μέσα του
το *θύμα*.

Πόσα στιγμιαία *λάθη*, μου συγχωρείς,
ηθελημένη *λήθη*;

Αν η μνήμη είναι της μέλισσας το τσίμπημα
τότε εσύ κεντρί μαζί και μέλι.

Αν η μνήμη είναι πατρίδα,
τότε εσύ πρόσφυγας και τουρίστας.

Κι αν η μνήμη μάνα και των εννέα Μουσών,
τότε εσύ σίγουρα παραμάνα τους.

Αγαπημένη μου λήθη,
τι ειρωνεία να μην μπορώ ποτέ να σε ξεχάσω
κι όλο στο νου να φέρνω πως
μονάκριβη είσαι
ενώ μνήμες πολλές
το μυαλό μου μια ζωή θα κατακλύζουν.

Νέκυια

Αν θυμάμαι καλά, δεν έχω ξαναβρεθεί εδώ. Ακολουθώ τις όχθες του ποταμού για να μη χαθώ. Πηγαίνω κόντρα στο ρεύμα, κι ας ξέρω πως αυτό συνήθως δεν αρκεί. Στην αντανάκλαση των νερών δεν βλέπω τη μορφή μου, παρά μονάχα κάτι μαύρο. Θα στοιχημάτιζα ότι μοιάζει με αυτό που οι άνθρωποι αποκαλούν ψυχή. Ψυχή κατράμι, πατούσες κάρβουνα στηρίζουν απ' το σώμα μου ό,τι έμεινε και στην οδό της αχερώντειας θλίψης με στρατίζουν. Ο κέρβερος ξαπλωμένος δίπλα σε ασφόδελους και νάρκισσους -*αλήθεια, αυτοί πώς ευδοκιμούν εδώ;*- σα ν' αγνοεί τα καθήκοντά του, μαζί και την παρουσία μου.

Λες κι είμαι αερικό τον πλησιάζω. Σκύβω ν' ακούσω, ανασαίνει.

Και συνεχίζω να ψάχνω τι;

Μήτε μούσες μήτε μοίρες, μονάχα ερινύες συναντούσα μια ζωή.

Ας είναι στο θάνατο να τους γλιτώσω.

Γιατί όλα γραμμένα είναι από πριν, βάσανα, κατορθώματα και σίχτοι.

Ακούς, ποιητή;

Έρμαια δίχως ειρμό οι άνθρωποι,

σε χωμάτινα μονοπάτια σερνόμαστε, με γόνατα ματωμένα

κι όλο τα πρωτοβρόχια καρτερούμε, όχι για να πλυθούμε,

αλλά για τη στιγμή που ηδονικά θα πέσουμε στη λάσπη.

Σε τέτοια λάσπη τώρα περπατώ δίπλα στον ποταμό της τελικής έκστασης. Μέχρι και το τελευταίο μου στήριγμα, ο αυχένας, νιώθω να μ' έχει εγκαταλείψει. Τέτοια εδώ η ελευθερία που τα σκήπτρα των οδοιπόρων είναι φτιαγμένα από κορμούς κανναβουριάς και η λαβή τους το κεφάλι ενός βατράχου.

Όποιος στη ζωή υποφέρει, σαν πεθάνει λέμε ησύχασε ή και ξελευτερώθηκε.

Όταν πάλι ένας υγιής φεύγει, ήτανε γραφτό του.

Ο βαρκάρης, εντωμεταξύ (καλό κουμάσι), πίσω από τις καλαμιές έπαιρνε μάτι τα κορίτσια που ‘φερε χθες, μια κούρσα δυο μαζί. Η μια την άλλη έτριβε αργά με το σφουγγάρι που ξεπλένει αμαρτίες. Είχαν κι οι δυο τα μάτια τους δεμένα με το πρώτο ματωμένο τους εσώρουχο το φυλαγμένο απ’ τα μικράτα τους. Είχαν αφήσει τη ζωή από έκσταση, κάτι που του μαρτύρησε η κίνηση να του αφήσει η μία ένα μανιτάρι κι η άλλη, αντί για κέρμα, ένα ποίημα. Το μανιτάρι το ‘φαγε μεμιάς, το ποίημα θα το διάβαζε μετά από λίγη ώρα:

«Είναι στιγμές που θεωρώ τον κόσμο που πατώ πολύ στέρεο για τα γούστα μου, στιγμές που θέλω να του αφαιρέσω τα εντόσθια. Δεν τα καταφέρνω κι έτσι ξεριζώνω τα δικά μου. Αφαιρώ το μέσα μου κενό πίνοντας για σένα, γράφοντας για μένα, παίζοντας τον καθένα, σκεπτόμενη πως μπορεί να με περάσει απέναντι».

Οι στίχοι αυτοί, μαζί με τον άδικο χαμό των δυο κοριτσιών, σαν να άγγιξαν τον κατά τ’ άλλα αναισθητο βαρκάρη που εκμεταλλευόμενος το ρεπό έκανε μια βουτιά στον Κωκυτό, τον παραπόταμο των θρήνων.

Το τοπίο μου αποσπά την προσοχή και, καθώς περιπλανιέμαι, πέφτω πάνω στους προγόνους μου. Άλλοι κουβαλάν σταφύλια κι άλλοι τα πατάν για μούστο και κρασί. «Πάνε τόσα χρόνια που ‘χω να σας δω» φωνάζω αλλά αυτοί με κοιτάνε αδιάφορα και με βλέμμα αγνώστων.

«Παιδί μου, δε σε ξέρουμε, μήτε σ’ έχουμε ματαδεί, μη μας σκοτίζεις». Πώς γίνεται να μην με θυμούνται; αναρωτιέμαι, προτού σκύψω σε μια πηγή να ξεδιψάσω. «Μηηη!» ακούγεται μια φωνή από μακριά, πριν προλάβω τα χείλια μου να βρέξω. Ένας ψηλός, επιβλητικός άντρας με το να χέρι παίζει τα κλειδιά του με τ’ άλλο σαν να με δείχνει: «Όποιος απ’ αυτό το νερό πει, τα πάντα λησμονεί, χαρές, καημούς και συγγενείς. Κι αν απ’ τα βάσανα τ’ ανθρωπινά θες να γλιτώσεις, σκέψου κι εμένα, αθάνατος και βασιλιάς του κάτω κόσμου και τι δε θα ’δυνα για μια θνητή ζωή κει πάνω».

ένα αγκίστρι

σαν κι αυτό που έχουν οι ψαράδες
μοιάζει να αγκιστρώθηκε στην καρδιά σου.
κρέμεται από αυτό ένα λεπτό,
διάφανο μακρύ σκοινί.
μικρά ανθρωπάκια το σκαρφαλώνουν
με επιδεξιότητα ζηλευτή.
με τους μικρούς κασμάδες τους στο στόμα
φτάνουν στην κορυφή της καρδιάς
και ξεκινούν να σκάβουν προσεκτικά.
ανοίγουν κανάλια, φυτεύουν σπόρους,
και τους σκεπάζουν με το κόκκινο χώμα
απ' το οποίο είναι φτιαγμένη η καρδιά.
στρέφουν τις φλέβες,
ανοίγουν την κάνουλα για να ποτίσουν
και κάθονται να κάνουν ένα τσιγάρο,
καθώς περιμένουν
-όπως κι εσύ-
να δουν τι είδους σοδειά
θα δρέψουν.

τι θα 'ναι αυτό που θα φυτρώσει
απ' τους σπόρους που έσπειραν.

Μεθυσμένα Μολύβια

Τα χείλη σου στα ψηφία του κινητού μου
η επιτομή του ρομαντισμού αγόρι μου
Δεν είναι η καρδιά σου ο μαγνήτης
που κόλλησε στην οθόνη μου
είναι το πιρούνι μου
αυτό που θα τρυπήσω
τα μπούτια σου
μόλις το μολύβι βυθίσει τη μύτη
στην καράφα με το τσίπουρο
να γράφεις, να πίνεις και να οργάζεσαι
Τα σώματα που επιστρέφουν αμίλητα
μέσα από νύχτες κόκκινες
τα μήλα που αφήνουν πίσω τους
τα χαμένα φιλιά

Χουλντ

Εκεί που ο δρόμος χάνει το χρώμα του, με το δάχτυλο σε διάταση να κοιτά προς τα πάνω κι έπειτα προς τα κάτω, όπως το σώμα πηδά στον βατήρα για να κάνει βουτιά, “Να!” ούρλιαξε, θέλοντας να μου δείξει τα ίχνη της. “Το βλέπεις αυτό το μάλωμα; Εκεί όπου ο δρόμος αλλάζει χρώμα και γίνεται φρέσκος. Ξέρω πριν πόσες μέρες ήταν εδώ. Αυτό κάνει χρόνια τώρα. Σκάβει, βρίσκει, μπαλώνει. Και ζούμε σε μια πόλη γεμάτη αρχαία γαμώτο! Όπου και αν πάω τη συναντώ.”

Συνεχίσαμε να επιστρέφουμε στο σκοτάδι, παραμερίζοντας με τα κόκκινα μήλα μας, το ανάσκαμμα του έρωτά τους. Τότε σκέφτηκα για τον Έρωτα πως είναι τυφλοπόντικας, που ζει κάτω από την πόλη και ανασκάπτει στοές . Εκείνη όμως· πώς επέμενε να του φράζει την έξοδο με οπλισμένο σκυρόδεμα;

Airsole

η ψυχή του αέρα στη σόλα του παπουτσιού

Έλενα Νικολακοπούλου

Ξεκίνησε η βροχή.
Σπασμένες σταγόνες χτυπούν σε τέντες.
Η υδρορροή στάζει αίμα από σκουριά.
Στον κρατήρα της λίμνης
οι σχάρες με τα ψάρια
έχουν νοστιμίσει το αλάτι.
Βρώμικοι τοίχοι.
Αποτυπώματα σε καρμπόν.
Κάθε δάχτυλο και ένα περίγραμμα.

υγ: Απ' το μπαλκόνι βλέπεις καλύτερα τις ράγες.

ΦΕΡΜΑ

Στη στροφή της την πέσανε δυο τύποι.
Ο ένας φορούσε κόκκινο αδιάβροχο.

Ήθελαν να της πάρουν τη μία και μοναδική της,
την αδιανόητα δική της συνήθεια
να ξενερώνει μετρώντας τ' άστρα,
να μυρμηγκιάζει το είναι της,
στου πετροβολητού το ξεφύσημα,
να κάνει λάθος όταν χτίζει και μετά να γκρεμίζει
βρίσκοντας μέσα στα συντρίμμια τον ερασιτέχνη βάτραχο τενόρο.

Γοργά, σα σπίθα άσπρη
που τινάζεται απ' το βλέμμα δανδή καουμπόη,
σε αναμέτρηση που ξέρει ότι θα χάσει,
έβγαλε δυο φουρκέτες από τα μαλλιά της και είπε:

“Η μία είναι η κίνηση που κάνει το αίμα όταν χύνω.
Η άλλη είναι η ατόφια μνήμη μιας γόμας σε σχήμα τηλέφωνο”.

Αυτός με το αδιάβροχο διάλεξε τη γόμα κι ο άλλος παραμέρισε.

Την άφησαν να φύγει τρέχοντας όπως ερχόταν.

Στην Κουζίνα το φαΐ

Κράτα με

να γλιτώσω από τα νύχια του μεσημεριού
βυθίζονται μέχρι το κόκκαλο και βρωμάνε
σάπια σώματα ξεσκισμένα εδώ και μέρες

Κράτα με

πιάνω κάτι σκιές που βουρλισμένες τρέχουν
ν' αρπάξουν τα νερά που κυλούν μέσα μου
βγαίνει το αλάτι να φιλήσει εμαγιέ κατσαρόλα

Κράτα με

σάρκα σε πιάτο λιγωμένου ανθρώπου με δίνεις
η τσιρίδα μου στον αφρό μπουρμπουλήθρες
γεμίζουν τα μάτια σου κόκκινο και δεν είναι η σάλτσα

Κράτα με

είμαι ένας μονάχος χορευτής αστακός
κλακέτες που χτυπούν στο μάρμαρο του νεροχύτη

Κράτα με

μάγειρα της πεντάρας που βράζεις στο ζουμί σου
τρέμεις μη σε δαγκώσω και θυμηθείς τη θάλασσα

Κράτα με

φεύγοντας από την κουζίνα θα πούμε σε όλους
«Δεν είμαι σίγουρος αν πρόλαβα ν' αγαπήσω»

Κράτα με

Στην Κουζίνα ο άνθρωπος

Μικρέ μου αστακέ μη φοβάσαι
Το τέλος είναι κοντά
Μη σε νοιάζει το αύριο
Η σάλτσα αν δέσει
Και μην ανησυχείς
Ακούγεται μόνο νερό που κοχλάζει
Ονόμασέ το παράδεισο
Γρήγορα θα τον συναντήσεις
Είναι πολλά όσα θέλω να πω
Αλλά το νερό βράζει
Έτσι ξέρω και αγαπώ
Με κουτάλα βουτηγμένη σε σάλτσα
Και μια δαγκάνα νεκρή

ρ0Z

κάθε ρύση,
και μι' άσπρη τρίχα.

με κάθε περίοδο που περνά,
μετρώ και μιαν άσπρη τρίχα.

κάθε νέος κύκλος,
κι άλλη μι' άσπρη τρίχα.

αίμα-κόκκινο
τρίχες-άσπρες
το ροζ του χρόνου που ζορίζει
για να σε λέν' γυναίκα

-κι ας μην το διάλεξες ποτέ.
και πού αντοχή ν' αγαπήσεις κιόλας;

κορίτσια

αν τα κορίτσια γράφονταν με -χ-,
θα λογαριάζαμε πιο πολλή ψυχή;
“άγνωστος -χή (x), άγνωστος ψυ- (y)”
μόνον οι πράξεις μένουνε στο τέλος
- όχι οι αριθμητικές.

κώστας πλησιώτης

πινακίδες, οδηγίες, ακίδες

σου τρυπούν το μάτι

σ' ωθούν ή σ' εξωθούν

Danger keep out!

δεν είναι μέρος τούτο για κινδύνους

παρακαλούνται οι κίνδυνοι να μείνουν μακριά

η ασφάλεια παραμονεύει να τους βρει

ή και

Beware falling objects!

για να γνωρίζουν όλα τα απελπισμένα αντικείμενα

πότε τέρμα να βάλουν

δίχως να ενοχλήσουν τους περαστικούς

ο κίνδυνος και η γλάστρα του τετάρτου τα πίνουν σε μια παμπ

γκρινιάζοντας για τους πολλούς του κράτους εχθρικούς απέναντί τους

νόμους

Έξυπνος Τρίφτης ©

Τις περισσότερες νύχτες δεν μπορεί να κοιμηθεί
και τις μέρες
δεν μπορεί
σκέφτεται, θα κοιμηθώ
μα δεν τα καταφέρνει

το ολονύχτιο χόμπι της
να μετρά τις τρύπες της
όλες σε σημεία τέτοια πάνω της που
χέρια και δάχτυλα τεντώνοντας
πάντα φτάνει
ν' αγγίξει, να θυμηθεί, να μπει
βοηθά κι η λάμπα νυκτός που διαχέει

και κάθε επόμενο πρωί
μέχρι όλοι να γυρίσουν
τρίβει τον εαυτό της
ρυθμικά και η αλήθεια είναι
σκληρά
σε τρία πιάτα μακαρόνια

sine lege

en passant

συγχωρέστε με
δεν έχω πια τι να σας γράψω ειλικρινά
ξέμεινα στην επαρχία
ένα κορίτσι της πόλης ερμητικά ντυμένο με τρόπο αστικό
συγχωρέστε με
δεν έχω ρέστα να σας δώσω από την αλαλιά
ξεκάθαρα προτιμώ πια
ευθεία ίσια να κοιτώ απ' το μπαλκόνι μου βουβά
θυμηθείτε με
όταν κλειδώσουν οι αρθρώσεις των δαχτύλων σας
άριστη νουθεσία θα σας δώσω
υποταχθείτε στου μυαλού τη νεκρική ακινησία
θυμηθείτε με
ίσως κι εσάς μια μέρα σας χτυπήσει βίαια η ματαιότητα
κι ίσως να 'ρθείτε να με βρείτε
θα 'μαι στην ίδια θέση ακίνητη ίσια ευθεία το βουνό κοιτώντας
συγχωρέστε με
ψάχνω να βρω απάγκιο εδώ και χρόνια μες στις λέξεις
τόρα άλλαξα ρότα
ανεμοστροβιλίζομαι μες στη ζωή φονεύοντας τους φθόγγους
θυμηθείτε με
είμαι η λάθος κίνηση σε μια γεμάτη απόγνωση παρτίδα
βασίλισσα της εσχατίας
προδότρα αναίσχυνη κείνων που αλίμονο σε όποιον τα προδώσει

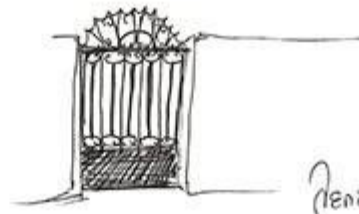
κατόπιν τούτων ρητώς εντέλλω·
ξεχάστε με
μήτε για φίλο μήτε για σύντροφο της τέχνης
θέλω να με θυμούνται πια

ενδειγμένες αποχρώσεις

κόκκινο και όχι άλικο
τριβή και όχι αγάπη
λυκίσκος καμιά ευαισθησία
ω μπύρα άλφα βήτα ωμέγα σ' αγαπώ
τεχνική της εμφύτου αποδοκιμασίας της τέχνης
γράφω και δεν αποστηθίζω
αιμοκάθαρση μέσω αλκοόλης αιθυλικής
συλλέγω κουβέντες περαστικές
αγάπες πλατειακές
συγγνώμες ουτοπικές
γεννήθηκα μεθυσμένη
ανώνυμοι ανορεξικοί
μαζευτείτε τριγύρω μου
θα σας μάθω την τεχνική
μεταμόσχευσης στομάχου
πάνω σε ντιβάνια ψυχολόγων
έμαθα να απαρνιέμαι τη φύση μου
να υποκύπτω στα κοινωνικά υποκοριστικά
να αγορεύω υπέρ της αδικίας
να παριστάνω το σκιάχτρο στα σπαρτά σας
και να ανθίσταμαι στο θάνατο
σκοτώνοντας κύτταρα εγκεφαλικά

ζήτω οι καρκίνοι της ψυχής

- με ωροσκόπο οφιούχο -

Perzoleperes

Γραφή:

Ιώ Αρματά

sine lege

Μερλάνα ντε Τροκ

κώστας πλησιώτης

Έλενα Νικολακοπούλου

Κικέρτα

κατίμ

Γιώργης Μακελάρης

Ελένη Μοσχοβάκη

γιώργος Κακαές

Σκίτσα:

μαρού. - όλα τα σκίτσα του συλλογικού πρότζεκτ

Μαργαρίτα Ανεμογιάννη - «γυμνά πόδια» και «κραυγή»

Ηρώ Τζωρτζακάκη - αρχιτεκτονικά σχέδια αποτύπωσης πρώτης και τελευταίας σελίδας

Λογότυπο εξωφύλλου: Pliatsiko

Πολλές ευχαριστίες στο τυπογραφείο Κωστόπουλου.

Το τσακμάκι άναψε την άνοιξη του 2015 και από τότε κυκλοφορεί ελεύθερο και εκτός εμπορίου. Διατίθεται χωρίς αντίτιμο σε επιλεγμένα βιβλιοπωλεία και συνεργατικούς χώρους, χέρι με χέρι ή μέσω χειρόγραφης και ηλεκτρονικής αλληλογραφίας.

Πρόκειται για ένα είδος σύγχρονης κολεγιάς, τα μέλη της οποίας έχουν ήδη αυξηθεί και εκφράζονται μέσω αυτού του εντύπου, καθώς και μέσω του αντίστοιχου ιστότοπου.

Κάθε έκδοση θα χαρακτηρίζεται, εκτός των ατομικών, και από ένα -τουλάχιστον- συλλογικό πρότζεκτ, ένδειξη της συνεχούς αλληλεπίδρασης μεταξύ των μελών της ομάδας.

Όσοι ασχολούνται με οποιαδήποτε μορφή τέχνης (γραφή, ζωγραφική, σχέδιο, φωτογραφία κτλ.) και ενδιαφέρονται να συμμετάσχουν στη διαμόρφωση της πορείας του τσακμακιού, μπορούν να επικοινωνήσουν στην ηλεκτρονική διεύθυνση: totsakmaki.wordpress@gmail.com

totsakmaki.wordpress.com

